

ПЕРВІЧНЕ СЯЙВО

АЛЬМАНАХ

IV

Упорядкував Яр Славутич

СЛАВУТА

ЕДМОНТОН

1969

С О Н Е Т И

8

Ти — музика, але чому так сумно
 Ти музики стрічаєш кожен звук?
 Чому сумне ти любиш так безумно
 И знаходиш радість серед вічних мук?
 Коли акорди тихих звуків ніжно
 До вух твоїх летять в одній сім'ї,
 Вони лише нагадують безгрішно
 Про самоти похмурі дні твої.
 Послухай, як дзвенять прекрасно струни
 В співзвуччі дружнім, коли хтось торкне, —
 Співає мов дитя з батьками юне,
 І всі співають любо, мов одне.
 Той спів, що злився в музику єдину,
 Говорить: самота веде тебе до згину.

11

Зів'янеш швидко так же, як і зріс,
 І знов зростеш в залишенім створінні,
 І свіжу кров, яку йому приніс,
 Назвеш своєю в тихому старінні.
 У цьому зміст і мудрости, й краси,
 Немає тут ні смерти, ні страхіття.
 Коли б не це — спинились би часи
 І світ би вимер в шосте десятиліття.
 Хай гинуть всі безликі, мов імла,
 Кого природа не дала для плоду.
 Поглянь, кому дари вона дала, —
 Ти мусиш дар свій повернути — вроду.
 Ти — знак природи, ти — печать її,
 Лишити мусиш віддруки свої.

Переклав В. ОНУФРІЄНКО

Джон ДОНН (1572 - 1631)

* * *

Гамуй погорду, Смерте нездолання,
 Страшна й могутня — так тебе зовуть.
 Ти ще мою не вкоротила путь,
 То й не вмрай, небого безталанна.
 Спокійні сни, твоїй подобі манна,
 Багато втіх, з тобою більш, дають.
 Для тебе, склавши кості й душ можуть,
 Найліпші люди гомонять: "Осанна!"
 Рабине доль, відчайців, королів,
 Живи в отруті, в любовощах боїв.
 Нас гоїний опій більше присипляє,
 Ніж твій удар, погордлива без меж.
 Минь мій сон, прокинуся в розмаї —
 Тоді сама ти, Смерте, вмить помреш.

Переклав Яр СЛАВУТИЧ